

Галині Кальченко

Дві долоні — дві смаглі, а ще золотаві пелюстки.
Дві невтомні пташини снують коло сірої глини.
Мов у жниці, чоло закриває перев'яззю хустка,
І на смаглім виду, мов у жниці, солоні краплини.

Тільки очі зіркіші. Тільки рухи тривожні і рвійні.
І не літо — літа простувати до свого ужинку.
Крем'янистую ж ниву і путь нележку та завійну
Як єдинеє щастя обрали для себе Ви, жінко.

Самоту і роботу — до знемоги у свято і в будень,
Бо вони лиш єдині — посестри і творчості, й хисту.
І краса рукотворна довіку тепер перебуде,
Бо творили її самозречено, палко і чисто.

Відкриваєте вікна — щоб ринуло сонце в робітню,
Підставляєте променю струджену, зшерхлу долоню.
І, мов повинь весняна, вже задум нуртує новітній,
І капіж березневий — мов сріберний дзвін на осонні.

І при Вашім вікні спочиває зоря-зоряниця
І під небо шумує співуча тополя-раїна.
І майстерня — як всесвіт.
І в серце й тривожні зіниці
Лебедино-урочо впливає краса України.

1979

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.